

Új vezetői kinevezések a Kodály Filharmóniánál

„Megtöbbszöröztük a debreceni hangverseny-látogató közönség létszámát”

A Kodály Kórus és a Kodály Filharmónikusok igazgató-művészeti vezetői munkakörére kiírt pályázaton immáron másodszor Somogyi-Tóth Dánielt hirdették ki nyertesnek. A második vezetői ciklusa elején az elmúlt öt év tapasztalatairól, és további terveiről kérdeztük...

I *Mi inspirálta az első pályázat benyújtására még 2011-ben? Milyen állapotok fogadták akkor, mik voltak azok a pontok, ahol fontosnak tartotta egyrészt a névváltást, másrészt egy új koncepció megalkotását?*

– 2011-ben még kifejezetten a pályám elején voltam zenészként és menedzserként is. Természetes volt, hogy ha egy ilyen jelentőségű munkára kérnek fel, arra nem mondom nemet. Tisztában voltam azzal, hogy nagyon mély víz lesz, és ez így is volt. Elszomorító állapotok fogadtak, a koncerteket alig látogatták, az elmondások szerint volt olyan Mahler szimfónia előadás, ahol pár tucat néző volt összesen, a zenekar identitása romokban hevert. Átfogó koncepció nem volt, és erre érzékenyen reagált az akkori közönség. Ez a nagyszerű publikum viszont aztán arra is érzékenyen reagált, amikor Szentpéteri András kiváló marketinges kollégámmal (aki azóta a Pentaton Koncert- és Művészügynökség ügyvezetője) létrehoztuk a közönségkapcsolatok vadonatúj rendszerét. Azonnal érezhető változás történt és mára elmondhatjuk: kollégáimmal megtöbbszöröztük a debreceni hangverseny-látogató közönség létszámát.

I *Mi változott az elmúlt öt év alatt a zenekar életében és az Ön szemléletében? A gyakorlatban nyilván újabb és újabb problémákkal kellett szembesülnie, mik voltak ezek? Milyen tényezők nehezítik a zenekar működését?*

– Az én szemléletem nem sokat változott, és nem hiszem, hogy valaha fog. De ha már a szemléletet említi, hadd meséljek el egy történetet: friss igazgatóként egy probléma megoldására olyan javaslatot tettem, ami az érintett kiadásokat csökkentette és a bevételeket növelte volna. Ezt az akkori – immár nyugdíjas – gazdasági vezető kollégánő a következőképpen kommentálta: „Ez vállalkozói szemlélet igazgató úr”. Kérdésemre, hogy az miért baj, azt válaszolta, hogy „itt intézményi szemlélet kell”. Tekintve, hogy 19 éves korom óta vállalkozó voltam, és most is büszke lehetek azóta is prosperáló vállalkozásaim sikereire, elmondhatom, hogy ez nem volt, és azóta

sem egyszerű dolog. De azt hiszem, jól tudtam alkalmazkodni ehhez a feladathoz, és kiváló kollégáim segítenek ebben nap mint nap. Viszont az együttesek működtetését nem is ezek nehezítik, hanem a bérezési és az ezzel összefüggő, munkaerő-piaci kihívások. Arról, hogy a zenekar életében mi változott, a kollégákat kell kérdezni. Az mindenesetre nagyon jól esett, hogy mindkét művészeti tanács egyhangúan javasolta, hogy újra pályázzam meg az igazgatói széket. És az is biztos, hogy Debrecenben új jelenség az, hogy az igazgató egyáltalán kitölti a ciklusát, hiszen évtizedes távlatban az elődeim vagy hamarabb felmondtak, vagy el kellett menniük. Összességében az előző öt évben megteremtettünk egy stabil, professzionális, megbízható, a közönségnek és egymásnak is zenei élményeket adó működést. Egyszerűen fogalmazva, ez kicsit olyan, mintha a nulláról az egyre léptünk volna. Nagyon remélem, hogy most tudunk a kettőre és tovább lépni, ennek feltételeiben bízva pályáztam újra.

I *A működés alapvető feltétele nyilvánvalóan a zenekari bérezés megfelelő beállítása, illetve azon önkormányzati, minisztériumi és a cégek TAO-jából származtatható összegek, amik végre biztonságban és megfelelő körülmények között érkeznek el a zenekarhoz. Mi nehezíti a megfelelő bérezés feltételeinek biztosítását, és hogyan lehet kiküszöbölni a problémát?*

– Az elmúlt években minden bevételünk (a minisztériumi támogatás, a jegybevétel, a szponzori pénzek, TAO) évről évre növekedett, az előző ciklus idején a fenntartó önkormányzat viszont csak egyre kevesebb pénzzel tudott hozzájárulni a zenei együttesek működtetéséhez. Így hiába dolgoztunk olyan sokat, hiába hoztunk jobbnál jobb mutatókat, hiába növeltük jelentősen a bevételeinket, soha nem lett nagyobb a mozgásterünk. Ez önmagában is természetesen nagyon kiábrándító folyamat egy vezető számára, rám is igen rosszul hatott. Ezzel párhuzamosan ráadásul a pedagógus béremelések akkora elszívó erőt fejtettek ki, hogy a helyzetünk rendkívül kiszolgáltat-

tottá vált. Szerencsére a város új vezetésének tavalyi színre lépésével a csökkenő tendencia azonnal megállt, és immár aktívan tárgyalunk az önkormányzati szerepvállalás rekonstrukciójáról. Most, a költségvetés tervezésekor igencsak reménykedünk abban, hogy a fenntartó felismeri a komoly felelősséggel járó helyzetet. A probléma különben nagyon egyszerű: az önkormányzati forrás nem elegendő még 2008 óta változatlan közalkalmazotti bértábla szerinti bérezés finanszírozására, ehhez a minisztériumi pályázati pénz egy nagy részét fel kell használnunk, így alig marad produkciós és marketing költségvetésünk. Mindeközben például a szólamvezetőink szemében az alap közalkalmazotti fizetéssel és havi 10 ezer forint bruttó pótlékkal kell vonzónak maradnunk. Ha az önkormányzat fedezné a bérköltségeket, el lehetne kezdeni építkezni. Így most viszont egy beláthatatlan folyamat részesei vagyunk. Szerencsére a művészekkel és az irodai dolgozókkal kiegyensúlyozott, jó kapcsolat alakult ki közöttünk, tudjuk, hogy bízhatunk egymásban. Ez nagyon jó érzés, de sajnos a fejlesztésekhez egyáltalán nem elég...

■ *A Kodály Filharmonikusoknak az elsősorban prózai színházként működő Csokonai*

Színházzal való kapcsolódása korántsem tűnik egyszerűnek, milyen megoldásokat keres a zökkenőmentes és praktikus együttműködésre?

– Nézze, ez is elsősorban anyagi kérdés. Egyáltalán nem volt egyeztetésből fakadó megoldatlan probléma az elmúlt öt évben a színház és a zenekar között. A zenekar tudja, hogy a szolgálatszámának a fele ott zajlik, ez önmagában nem probléma, és szerintem volt is jó pár olyan előadás az elmúlt időszakban, amit örömmel játszottak. Azonban nincs még egy olyan zenekar az országban, amelyik ilyen kis létszámmal szolgálatban ellátná a színházi zenés feladatokat is. Ezt az extra funkciót honorálni kellene – egyszerűen meg tudnánk tenni, ha az imént említett alap bértömeg a rendelkezésünkre állna. Ebben az esetben aktíválni tudnánk azt a spielpénz-rendszert, amit a közelmúltban terveztünk meg.

■ *Ha mindez biztosítottak látszik, akkor milyen változásokat tervez az elkövetkező öt évben?*

– Azon túl, hogy ennyi idő után nyilván kötődöm is a városhoz, a kollégáimhoz, a közönséghez és felelősséget is érzek az együttesek jövője iránt, az inspirált a pályázatom beadására, hogy az új városvezetés

érti és értékeli azokat a terveimet, amiket a különböző koncepciókban és a pályázatomban megfogalmaztam. Egyeztetéseink alapján a város vezetői meggyőződhetek arról is, hogy ezek a fejlesztések mind pénzbe kerülnek, és hogy immár elsődlegesen az önkormányzat szerepvállalása van hátra ezeknek a megvalósításához. Ha ez sikerül, akkor minden feltételünk adott egy látványos előrelépéshez az előttünk álló öt év során, de ezekről részletesen az ideai költségvetésünk ismeretéig nem szeretnék beszélni – akit érdekel, a pályázatomban természetesen pontos elképzeléseket olvashat.

■ *Mi a közönség és mi a szakma igénye?*

– Ez Debrecenben nem okoz problémát. Most már hagyományosan olyan sokszínű műsort játszunk, hogy minden koncertlátogatónk megtalálja a számára vonzó műveket, de a művészeink előtt is változatos és igényes feladatok állnak. Kovács László vezető karmesterünk már az elmúlt évben is kiváló szakmai munkát végzett a Kodály Filharmonikusok élén, idén januártól pedig sikeres pályázat után Szabó Sipos Máté áll a Kodály Kórus vezető karnagyi posztján – biztosak lehetünk abban, hogy a részünkről minden biztosítva van az új ciklus eredményessége érdekében. *Szekeres Nikolett*

„Nekünk a jelenben kell jelen lennünk”

Januártól új vezető karnagya lett a Kodály Kórusnak Szabó Sipos Máté személyében. Két évre kapott megbízatást és a Debreceni Csokonai Színház operatagozatának fejlesztésében zenei vezetőként is meghatározó szerepe lesz. A karmester korábban már három esztendőn keresztül vezette az énekkart, s az utóbbi években is figyelemmel kísérte az együttes működését. XXI. századi kórust szeretne építeni, friss szemlélettel, remek hangokkal és korszerű arculattal, s bízik benne, hogy az operatagozat is határozott lendületet kap és ismét régi fényében, de új színekkel felfrissülve hívja fel magára a figyelmet. Emellett továbbra is irányítja az Egri Szimfonikus Zenekart, s húsz esztendő után szeretné elérni, hogy végre legyen annak az együttesnek is saját hangversenyterme.

■ *Karácsony előtt érkezett a kinevezésekről szóló hír, s Ön már januártól irányítja a debreceni kórust. Ezek szerint nagyon gyorsan zajlott minden...*

– Annyira azért nem, hiszen a debreceni felkérésekkel először 2014-ben kerestek meg, amikor lejárt a szerződés az Operaházban. A dalszínházban tizenegy éven keresztül dolgoztam, nagyon emlékezetes, gazdag időszak volt, ami után nem akartam rögtön elkötelezni magam, így a debreceni megkeresést sem láttam még idősze-

rűnek. Örültem a szokatlan szabadságnak, amiben többféle lehetőség is kínálkozott, de időt akartam hagyni magamnak meglátni, megtalálni azokat az új utakat, ahol mindazt, ami fontos és izgalmas számomra meg tudom valósítani. Azonban később többször beszélgettünk Somogyi-Tóth Dániellel és a kórus mellett már a színházról és az operatagozatról is szó esett, s egy körvonalazódó komplexebb feladat már engem is jobban érdekelt. Tavaly év végére tisztázódtak a szándékok és feladatok, így került sor

egy végső egyeztetésre az érintett intézmények vezetői mellett / Somogyi-Tóth Dániel és Ráckevei Anna/ az önkormányzat prominens képviselőivel, ahol megállapodásra jutottunk. Ennek értelmében a Kodály Kórus vezető karnagyi feladatai mellett a debreceni Csokonai Színház operatagozatának vezetőjeként irányíthatom, segíthetem ettől az évtől a teátrum zenei életét. Azért izgalmas mindez számomra, mert így mindazzal foglalkozhatom egy helyen, ami egyaránt a legkedvesebb számomra – kó-

rus, zenekar, színház, opera – és ezek számtalan fúziós lehetősége. Nagyon kecsesítő és nagy lehetőségeket rejt az a debreceni terv is, miszerint a belátható időn belül átadásra kerülő Latinovits Színház, majd egy felújítás után a Csokonai Színház párosában az utóbbi önálló zenés színházzá válhat. Mindezek fényében mondtam igent a meghívásra és adtam be a pályázatomat. A megtisztelő döntés december végén született.

■ *Mi minden került ebbe a pályázatba? Tizenöt évvel ezelőtt lett a debreceni Kodály Kórus vezetője. Az utóbbi esztendőiben is figyelemmel kísérte az együttes sorsát, teljesítményét?*

– A kórossal azért rendszeresen találkozom, hiszen a Bartók Béla Nemzetközi Kórusversenyen sokszor hallottam őket, s közös koncertjeink is akadtak. Az utóbbi két évben több alkalommal is dolgoztunk együtt olyan művek felejthetetlen előadásában, mint Stravinsky: Les Noces, Orff: Catulli Carmina, Bartók: Cantata Profana, Csemiczky: Cantata Bocolica és egy nagyon izgalmas új darab, Tallér Zsófia: Pert em Heru című oratóriumának ősbemutatójában. Dolgoztam már sok hivatásos együttesrel, és azt kell mondanom, hogy köztük a Kodály Kórus az egyik legkiválóbb. Tisztán, homogén hangzással, nagy stílusérzékkel énekelnek, s a tagok közt a diplomások aránya hazai viszonylatban talán a legmagasabb. Mindemellert jó kis társaság, remek emberekkel. Szép emlékeket őrzök a 15 évvel ezelőtti közös munkáról is. Akkor belekezdünk egy építkezésbe, melyből az Operaház felkérése szólított el, de amit szerencsére az utódaim tovább vittek. Ma természetesen máshonnan kell folytatni. Ahogy a pályázatomban is írtam, engem ma kifejezetten az érdekel, hogy a mai korunk, elvárásoknak megfelelő, fiatal lendületű, rugalmas, magas szinten, több stílusban is produktív, friss szellemű együttest kovacsoljunk össze. Ma, amikor a kórusvilágban az amatőr és profi elnevezés már csak finánciális és nem minőségi kérdés, amikor hihetetlenül magas színvonalon énekelnek „amatőrök”, és a kórus műfaj valódi felszabadult, közösségi happeningekké, vagy komplex színpadi performanszokká fejlődött, az un. „profik” sem maradhatnak tétlenül. Sokat kell dolgozni, és változni kell tudni ahhoz, hogy versenyben maradjunk. Nekünk a jelenben kell jelen lennünk. Mindaz a fiatal energia, ami az amatőr világban kirobbanó erővel, jó értelemben gátlástalanul és invenció gazdagon megje-

lenik, termékenyítőleg kell, hogy hasson a „profikra” is, akiket hajdanán ugyanez az örömteli élmény terelt ehhez a hivatáshoz. Szeretném visszahozni ezt az eredendő örömet – az éneklés, a felszabadultság, az átadás, az alkotás boldogságát – azok számára is akik már századszorra énekelnek egy Mozart: Requiemet. Ugyanakkor a közönséget is szeretném ezzel az erős emócióval nyitottabbá és interaktívabbá tenni akár egy a cappella koncert kapcsán is.

És itt eljutunk a másik legfontosabb dologhoz, hogy a Kodály Kórus hiába az ország egyik, ha nem a legjobb kórusa, hogyha erről a szakmán kívül kevesen tudnak. Igenis szükség van korszerű arculatra, lendületes, kreatív propagandára, naprakész offenzív marketingre. Mert minden eszközt meg kell ragadni, amivel láthatóvá tesszük magunkat. Kívánatos, fogyaszthatóvá és népszerűvé tenni a valódi értéket, a valódi tehetséget, a valódi kultúrát, a kommersz középszer őserdejében: ez ma a másik legnagyobb feladat.

És igaz ez az operára is. Remélem a kórus és a színház ebben is inspirálóan hat majd egymásra Debrecenben.

■ *Külön társulat marad a színház énekkara és a Kodály Kórus?*

– Természetesen. Sőt, mindkettőt a saját értékeiben kell tovább erősíteni. Azonban a város potenciális legjobb énekeseit tömörítő két együttes együttműködését elő lehet segíteni. Olyan rendszer kidolgozásán gondolkodom, amiben minden arra alkalmas énekesnek lehetősége lesz több műfajban is kipróbálnia magát, oly módon, hogy ezzel mindenki és mindkét együttes jól járjon, hiszen sokszor van szükség több énekesre egy nagyobb oratóriumhoz, vagy egy nagyobb operához. Így bármelyik társulathoz is szerződik majd egy énekes, hangi adottságai alapján lesz lehetősége megmutatnia magát több műfajban is, ami vonzó lehet egy ambíciózus fiatal számára. Persze ehhez az egészséges átjárhatósághoz nagyon komoly előre tervezés, egyeztetés és szakmai kontroll szükséges, hogy ez ne zavarja meg az intézmények önálló életét, alapfeladatait. A Kodály Kórus a kortárs művek, az a cappella, és a XVII.–XIX. századi oratórium irodalom egyik legavatottabb előadója és ezt az értékét kell még tovább erősíteni. Szeretném, ha a fiatalabb közönség is nap mint nap szembetalálkozna ezzel a hangélménnyel.

■ *Ön szerint új művekkel is meg lehet nyerni a fiatal közönséget?*

– Ha hitelessé válik az előadó vagy az együttes, akkor igen. Ezt látom a külföldi példákban is, ahol a kórusok rengeteg kortárs zenét énekelnek nagy közönségbázisnak. De például az egri közönségnek, ahol már két évtizede irányítom a szimfonikus zenekart, már szinte azt játszom, amit akarok, mert megszerettek minket és azt, hogy mindig valami érdekeset kapnak, amiről még beszélnek is nekik. Többen mondták arrafelé, hogy nem szoktak koncertre járni, de az én hangversenyeimre mindig szívesen eljönnek. Ez nemcsak megtisztelő, hanem szép felelősség is. Ma nem a műveknek, hanem a művészeknek van közönségük. És ez nagy lehetőség a közönség nyitottságának, ízlésének fejlesztésében. De a tálalás nagyon fontos. A hallgatóságot partnernek kell tekinteni és sokszor be kell avatni őket a zene élvezetének technikájába is. Néhány éve, amikor Egerben régi kedvencemet, Darius Milhaud: Saudades Do Brasil című, kissé szürreális táncszvitjét tűztem műsorra, a sok bitonális rész miatt még a zenekar sem hitt igazán a mű sikerében. A koncert elején a közönségnek elmondtam, hogy nagyon szeretem ezt a kissé furcsa művet, ami olyan, mint egy brazil utcai forgatag, ahol egyszerre két-három sarokról is más-más zene szól, úgyhogy élvezzék így ezt a kavalkádot. A végén a publikum tíz percig tapsolt. Ha nem mondtam volna semmit, a felénél biztos kimennek.

■ *Beszélgünk akkor az egri zenekarról is. Továbbra is a vezetője marad?*

– Igen, nagyon sokat jelentenek nekem, úgyhogy ha feszítetten is, de bele kell férjen ez is az életembe. Rendszeresen és nagy odaadással dolgozik a zenekar, évente 18–22 koncertet adunk, sokat játszunk fiataloknak is és már harmadik éve rendezzük meg az Egri Kamaraopera Fesztivált, ami különleges helyszínével, izgalmas előadásaival évről évre egyre több

látogatót vonz minden korosztályból. Kiváló munkatársaimnak köszönhetően a zenekarnak nemcsak a nívója és renoméja emelkedik, hanem az arculata is folyamatosan megújul. Büszke vagyok rá, hogy mindezeknek köszönhetően, bár nem vagyok egri lakos, de az egriek idén mégis nekem ítelték oda az Eger Csillaga megtisztelő címet. A zenekar pedig néhány éve lett Prima díjas.

■ *Milyen az anyagi helyzetük?*

– A város évi 7,5 millió állandó és kb. 6 millió évközi alkalmi támogatást nyújt. Mint regionális zenekar, – hála az utóbbi években tapasztalható nagyobb miniszteri figyelemnek – az EMMI pályázatból is nyerünk 6–7 milliót. Egyéb pályázatokból, szponzoroktól, TAO-ból is cseppen valami. Évi 15–22 millió forintnál több azonban így sem jön össze... Tavaly ötmillióból kellett kigazdálkodnunk a többnapos kamaraopera-fesztivált is, amit rengeteg ingyenmunkával és önzetlen segítőkkel lehetett csak megrendezni. Hogy méltóbb feltételek között, még magasabb színvonalon, előre tervezetten tudjunk megvalósítani egy ilyen évadot, és biztonságosan ellátni a regionális feladatainkat is, szívésségek, folyamatos alkudozások nélkül, legalább a duplája kellene. A zenekar integrálja a város és a megye legjobb muzikusait, de több állandó kiegészítőnk is van például Miskolcra vagy Budapestre is, de nem könnyű mindent kigazdálkodni. Állandó státuszokról nem álmodozhatunk, pedig lennének, akik szívesen dolgoznának Egerben. Mi kicsiben küzdünk azzal, amivel a nagyzenekarok is: a pénzügyi, támogatási különbségekkel, az ebből adódó zenész elvándorlással, és így a minőség fenntartásának nehézségeivel. Ismerve a debreceni viszonyokat is, szomorú látni, hogy egy hivatásos énekes, vagy egy zenekari muzikus fizetése attól függ, hogy az ország melyik részén dolgozik, és ezek a jelentős különbségek Budapesthez képest még riasztóbbak. Pedig ott 10 hivatásos nagyzenekar van, míg vidéken összesen csak 7. A feladat viszont azonos és az elvárások is a zenészekkel szemben. Nagyon nehéz ugyanazt építeni, nem egyenlő feltételekkel. Egyre jelentősebbé válik a zenész elvándorlás – egyrészt Budapestre, másrészt mostanában, a pedagógus fizetések emelkedésével, a tanári pályára. A Kodály Kórus ugyanúgy küzd azzal a helyzettel, hogy a bérek tekintetében nem tud versenyezni a pesti énekkel.

Ezen a helyzeten minden erőmmel szeretnék javítani, mert így nem lesz minőségi utánpótlás az együttesnek. De – visszatérve Egerhez –, mi most nem álmodozhatunk egy olyan hivatásossá válásról, amit a hasonló kvalitású székesfehérvári zenekarnak sikerült tavaly megélnie. Miközben küzdünk egy megduplázott támogatásért, s egyre több és izgalmasabb előadást hozunk létre, a legnagyobb tervünk, hogy legyen egy igazi, korszerű koncertterme Egernek – s egyben székháza a zenekarnak. Mindkettőre rászolgált már az idén 53 éves együttes.

■ *Említette az egyeztetést, amire szükség lesz Debrecen és Eger között. De két másik karmesterrel, Somogyi Tóth-Dániellel és Kovács Lászlóval is folyamatosan tárgyalnia kell a debreceni fellépésekről...*

– Az évadtervek egyeztetése, s a közös produkciók megtervezése természetesen együttes döntéseket igényel, de a saját elképzeléseim megvalósítására is bizonyára marad elég lehetőség. Öröm lesz ilyen kiváló kollégákkal együttműködni. Mivel évad közben vagyunk, a feladatok nagyrészt adottak, de marad azért hely saját tervek megvalósítására is. Persze a színházban is elkezdtem a munkát, áprilisban már Traviata-premiert dirigálok.

■ *Melyek lesznek az első teendői a Kodály Kórusnál?*

– Szeretném kialakítani azt a működési struktúrát, amely a leghatékonyabban segíti a szakmai munkát. Szeretném áttekinteni az együttes eddigi PR tevékenységét, és megkezdeni egy új arculat egy új kommunikációs stratégia kidolgozását, ami segít az együttes értékeinek korszerű promótálásában, hiszen azzal az értékkel, amelyet a Kodály Kórus jelent, büszkélkedni kell minden percben. Ehhez anyagi forrásokat és megfelelő szakembert is kell találni, aki fiatal, mai fejjel, kreatívan tud gondolkodni. Nem elég a legkiválóbbnak lennünk, hanem annak is kell látszanunk... Új típusú, tematikus műsorokat, a fiatal közönséget is megnyerni képes, izgalmas előadásokat szeretnék létrehozni. Figyelve a nemzetközi kóruséletet, ma hatalmas potenciál rejlik a kóruséneklésben, mintha újabb reneszánsza lenne az emberi hangnak, még a popzenekarok is a cappella énekelnek. Szeretném, ha a Kodály Kórus itthon az elsők között lenne ennek a csodás hangszernek „újranépszerűsítésében”.

R. Zs.

Zongora, zenekar, kórus

Budapesten, 1964-ben született Szabó Sipos Máté. Zenei tanulmányait zongoristaként kezdte. 1990-ben a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskolán először karvezetői, ének és zeneelmélet tanári diplomát szerzett, majd 1995-ben kitüntetéssel végzett Lukács Ervin karmesterképző osztályában is. 1989–2000 között a Nemzeti Énekhar szolamvezetője volt, majd 1995-ben az Egri Szimfonikus Zenekar vezető karmestere lett, s ezt a feladatot máig betölti. 1998-ban a Budapesti Filharmóniai Társaság Zenekara asszisztens karmesterévé választotta. 1994 és 2004 között a Liszt F. Zeneművészeti Egyetem adjunktusa, karvezetés tanára, 2000–2003 között a Kodály Kórus művészeti vezetője. 2000-tól egészen napjainkig a Debreceni Bartók Béla Nemzetközi Kórusverseny művészeti bizottságának tagja. A Magyar Állami Operaház karigazgatója és karmestere volt 2003–2014 között. Együttműködésével és több neves zenekar vendégeként dirigál hangversenyeket, operaelőadásokat itthon és külföldön egyaránt (Argentína, Ausztria, Csehország, Lengyelország, Németország, Olaszország, Mexikó, Svájc). Zsűritagként rendszeres meghívottja a legnagyobb nemzetközi kórusversenyeknek, mesterkurzusokat és workshop-okat vezet. Különös hangsúlyt helyez a ifúság zenei ismeretterjesztésére, ezen belül zeneterápiás foglalkozásokat, speciális hangversenyeket hozott létre szellemileg és szociálisan sérült gyerekeknek. Zeneszerzőként és rendezőként is dolgozik. Változatos zenei tevékenységét több díjjal is elismerték: Magyar Rádió nívódíj, Eger város Művészeti Nívódíja, Artisjus-díj, Pro Agria Kultúráért-díj, Eger Csillaga díj.